

ת"פ 13681/08/12 - מדינת ישראל נגד בהאא רגבי, מחמד עמאוי (עציר) - עניינו הסתיים, אסעד קוסבה

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 13681-08-12 מדינת ישראל נ' רגבי ואח'

לפני
בעניין: כב' השופט מרדכי כדורי
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. בהאא רגבי
2. מחמד עמאוי (עציר) - עניינו הסתיים
3. אסעד קוסבה (עציר)

הנאשמים

גזר דין בעניינם של נאשמים 1 ו-3

רקע:

הנאשמים 1 ו-3 הורשעו, על פי הודאותיהם, שנתנו במסגרת הסדרי טיעון, בעבירות של גניבת רכב, לפי סעיף 413ב(א) לחוק העונשין תשל"ז-1977, והחזקת מכשירי פריצה, לפי סעיף 413 לחוק האמור.

נאשם מס' 2 הורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירות הנ"ל, ובנוסף בעבירות של חבלה במזיד ברכב וגרימת נזק לרכב. נאשם מס' 2 צירף אישום זה לת.פ. (שלום ת"א) 41768-06-12, דינו נגזר ביום 10/4/2013 ע"י כב' השופטת יעל פרדלסקי והוטל עליו עונש כולל לכל מעשי העבירה בהם הורשע.

על פי עובדות כתבי האישום המתוקנים, ביום 2/8/2012 גנבו הנאשמים רכב מסוג פולו שחנה בחניון הסינמה סיטי בהרצליה (להלן: "הרכב").

הנאשמים נפגשו בירושלים ומשם יצאו לכיוון הרצליה ברכב מסוג מזדה (להלן: "המזדה"), שהושכר על שמו של נאשם מס' 2 במימונו של נאשם מס' 1. בדרכם עברו הנאשמים במספר חניונים, בהם עצרו והסתובבו. הנאשמים הגיעו לחניון הסינמה סיטי בהרצליה כאשר במזדה נהג נאשם מס' 1. נאשמים מס' 2 ו-3 ירדו מהמזדה, נגשו לרכב, חיברו לו מחשב הנעה חלופי אותו הביאו עימם, התפרצו אליו והניעו אותו. הנאשם מס' 2 פירק את שמשת דלת הנהג ואת חובק ההגה, חיבל במערכת ההתנעה והתיישב במושב הנהג. נאשם מס' 3 התיישב במושב הנוסע שליד הנהג.

בשלב זה הבחינו הנאשמים בבלשים של משטרת ישראל מגיעים למקום, וניסו לברוח מהמקום. נאשם מס' 2 נהג ברכב, התנגש ברכב אחר שעמד מאחוריו וגרם נזק לרכב.

באותן נסיבות החזיקו הנאשמים כלי פריצה לרכב: מפתח צינורות, 2 מברגים, 2 מחשבים לרכב, 2 זוגות כפפות וסכין יפנית.

טיעונים לעונש:

המאשימה טוענת כי מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצעו הנאשמים 1 ו-3 נע בין 18 חודשי מאסר לבין 30 חודשי מאסר, ומבקשת להטיל עליהם עונש מאסר המצוי ברף הבינוני גבוה של המתחם ומאסר על תנאי.

בטיעוניה פירטה המאשימה את חומרתה של עבירת גניבת הרכב, העולה לכדי מכת מדינה, את השפעתה על הביטחון האישי והכלכלי, את הנזקים הכלכליים הכרוכים בה ואת עוגמת הנפש הנגרמת בעטייה.

לטענת המאשימה, הנאשמים חברו יחדיו לביצוע העבירות תוך תכנון מוקדם, הצטיידו בכלי פריצה ובמחשב להנעת רכב.

המאשימה הפנתה לעברם הפלילי של הנאשמים 1 ו-3: נאשם מס' 1 הורשע בבית המשפט המחוזי בירושלים בשנת 2002 בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה ונדון למאסר בפועל למשך 4 חודשים. נאשם מס' 3 הורשע בבית המשפט לנוער בחודש יולי 2013 בעבירה של סיוע לפריצה לרכב, אותה ביצע ביום 11/8/2011.

עוד הפנתה המאשימה לתסקירי שירות המבחן, מהם עולה כי נאשם מס' 1 לקח אחריות חלקית בלבד למעשיו, ואילו נאשם מס' 3 לא לוקח אחריות למעשיו ושלל מעורבות בעבירות.

ב"כ נאשם מס' 1 טען כי רמת הענישה הנוהגת נמוכה בהרבה מהרף התחתון של מתחם הענישה לו טענה המאשימה. לעניין זה הגיש הסניגור אסופת פסיקה, אשר מרביתה ככולה ניתנה בבתי משפט שלום, למעט פסק דין אחד שניתן בבית המשפט העליון, העוסק בעבירות הקשורות לרכב, אך לא בעבירה של גניבת רכב.

הסניגור הדגיש כי הרכב לא נגנב בסופו של דבר מבעליו, וטען כי לאור זאת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים הינה נמוכה.

עוד טען ב"כ נאשם מס' 1 כי חלקו של הנאשם בביצוע העבירה נמוך מחלקם של נאשמים 2 ו-3, שכן הוא לא ירד מהמזדה ולא פגע בעצמו ברכב.

הסניגור הוסיף וטען כי בניגוד לאמור בתסקיר, נאשם מס' 1 לוקח אחריות מלאה על מעשיו, וכי עברו הפלילי אינו נוגע לעבירת רכוש, אלא למעשה של זריקת אבנים אותו ביצע לפני 11 שנה, בהיותו קטין.

לגישתו של ב"כ נאשם מס' 1, מתחם העונש ההולם, על פי רמת הענישה הנוהגת, נע בין מאסר מותנה לבין 9 חודשי מאסר בפועל.

הסניגור הפנה לכך שהנאשם היה עצור במשך כחודשיים ימים, ולאחר מכן שוחרר למעצר בית מלא לתקופה של כשנה, לנסיבותיו האישיות של הנאשם שפורטו בתסקיר ולגילו הצעיר. לטענתו, לנוכח נסיבות אלו העונש המתאים לנאשם מצוי בחלקו התחתון של מתחם הענישה, ויש להשית עליו עונש מאסר למשך 3 חודשים שירוצה בדרך של עבודות שירות.

ב"כ נאשם מס' 3 טען כי העובדה שבדרכם עצרו הנאשמים במספר חניונים והסתובבו בהם אינה רלבנטית, שכן לא יוחסה להם עבירה של קשירת קשר.

עוד טען הסנגור כי העובדה שהרכב לא נגנב מבעליו בסופו של דבר מצדיקה לראות את מעשיהם של הנאשמים כניסיון לגניבת רכב בלבד.

לעניין מתחם הענישה טען ב"כ נאשם מס' 3 כי זה נע בין 2 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות לבין 7 חודשי מאסר בפועל.

הסנגור ציין כי הנאשם היה עצור כמעט 8 חודשים, ולאחר מכן שוחרר למעצר בית מלא בו שהה למשך כ- 8 חודשים נוספים.

הסנגור הוסיף וטען כי הנאשם נאלץ להפסיק את לימודיו ולפרנס את משפחתו עוד בהיותו ילד כבן 13, כי תסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו אינו ממצה ואינו מעמיק, וכי חלקו בעבירה הקודמת בה הורשע, סיוע לגניבת רכב, היה אפסי.

ב"כ הנאשם ביקש להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם.

תסקירי שירות המבחן:

שירות המבחן פירט בתסקירים שערך את נסיבותיהם האישיות, המשפחתיות והכלכליות של הנאשמים ואת הרקע שלהם, והמליץ להטיל עליהם עונשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות ומאסר על תנאי.

באשר לנאשם מס' 1 ציין שירות המבחן כי הוא בן 28, נשוי ואב לשלושה ילדים קטנים. הנאשם גדל בצל חסרונו של אביו, אשר נפטר בגיל צעיר, כאשר אמו עשתה כל שביכולתה לספק את צרכי 10 ילדיה. בשל מעצר הבית שהוטל על הנאשם הצטברו לו חובות, והוא שרוי במצב כלכלי קשה.

הנאשם לקח אחריות חלקית בלבד לביצוע העבירות, טען כי נוצל על ידי שותפיו לעבירה ולא ידע כי מדובר במעשה גניבה.

ביחס לנאשם מס' 3 פירט שירות המבחן כי מדובר בצעיר בן 19, רווק, אשר עד למעצרו התגורר עם הוריו ועבד לפרנסתו. הנאשם לא לקח אחריות על מעשיו, טען כי חבר לשותפיו לשם בילוי במתחם הסינמה סיטי ורק כאשר נעצר הבין כי בוצעו עבירות.

דין והכרעה:

מעשה גניבת רכב פוגע בפרט ובחברה בכללותה. גונב הרכב פוגע בקניינו של בעל הרכב ובמרחבו הפרטי, ובנוסף פוגע

כלכלית בציבור כולו. כתוצאה ממעשי הגניבה נאלצים יחידי הציבור להגדיל את הוצאותיהם על מנת להגן על עצמם מפני גניבת רכבם, ולשאת בעלויות ביטוח גבוהות יותר על מנת לצמצם את הנזק הכלכלי העלול להיגרם להם כתוצאה ממנה. מובן כי הצער, עוגמת הנפש והטרדות המרובות הנגרמות לבעל הרכב אינם בני הגנה.

בהתייחס לעבירה הנדונה ציין בית המשפט העליון כי:

"למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה משורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור (פסק הדין בע"פ 5724/95 ניתן ב-12.5.96), כמעט שהפכה לעשר מכות; היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך."
(עפ 11194/05 אבו סבית נ' מדינת ישראל 15/5/2006)

לצורך קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצעו הנאשמים יש להביא בחשבון כי עובדות כתב האישום מלמדות על תכנון שקדם לביצוע העבירה. העובדה שהנאשמים החזיקו ברשותם כלי פריצה מתוחכמים, הכוללים בין היתר 2 מחשבי רכב, אשר בעזרתו של אחד מהם עלה בידם להתניע את הרכב, מלמדת כי מעשיהם הקודמים: שכירת המזדה, התנועה בו והעצירה בחניונים, היו פעולות מוקדמות שננקטו על ידם לצורך ביצוע המעשה העבריני או במסגרתו.

אמנם, הנזק שנגרם בפועל ממעשיהם של הנאשמים נמוך מהנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה. ברם, אין להתעלם מכך שמדובר בתוצאה אקראית, שכן רק הגעתם של השוטרים למקום מנעה מהנאשמים להסתלק מהמקום כאשר הרכב ברשותם ובכך לשלול אותו שלילת קבע מבעליו.

עוד יש להביא בחשבון כי ביחס לנאשם מס' 2, אשר חלקו היחסי בביצוע העבירה גדול יותר, וכולל עבירות נוספות, נקבע בגזר הדין הנ"ל שניתן נגדו, כי מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע נע בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

לאור האמור, בהתחשב בחלקם היחסי של כל אחד מהנאשמים ובמדיניות הענישה הנהוגה (ראו: ע"פ 4409/13 עבד אלכרים נ' מדינת ישראל 18/11/2013, רע"פ 8817/12 אבו גנאם נ' מדינת ישראל 17/12/2012, עפ"ג (מרכז) 3429-05-12 עובדיה נ' מדינת ישראל 27/1/2013, ת"פ (שלום י-ם) 10959-03-12 מדינת ישראל נ' עודה 11/10/2012, ת"פ (שלום י-ם) 27884-06-12 מדינת ישראל נ' חרוב 31/10/2012, ת"פ (שלום י-ם) 35999-10-12 מדינת ישראל נ' שניאטה 29/4/2013), נראה לי מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם מס' 1 נע בין 8 חודשי מאסר לבין 20 חודשי מאסר בפועל, וכי מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם מס' 3 נע בין 10 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

לצורך קביעת העונש המתאים לנאשמים יש להביא בחשבון, לטובתם, את נסיבותיהם האישיות, כמפורט בתסקירי שירות המבחן ואת הפגיעה הצפויה בהם ובמשפחתו של נאשם מס' 1, מטבע הדברים, כתוצאה מהרשעתם ומהעונש שיוטל עליהם. הודאותיהם של הנאשמים יעמדו גם הם לימינם כשיקול לקולה, אף כי אין להתעלם מכך שנאשם מס' 1 לקח אחריות חלקית בלבד על מעשיו, ונאשם מס' 3 לא נטל כל אחריות. כמו כן יש להביא בחשבון את מעצר הבית הממושך בו שהו הנאשמים, כאשר בנוגע לנאשם מס' 1 מדובר בתקופה ארוכה ממושכת בהרבה. לטובתו של נאשם מס' 3 יישקל גם גילו הצעיר מאוד, והיותו "בגיר צעיר" בעת ביצוע העבירה.

לחובתו של נאשם מס' 1 יובא בחשבון עברו הפלילי, אם כי לעבר זה השפעה מוגבלת בלבד לנוכח השנים הארוכות שחלפו מאז הרשעתו והיותו קטין בעת ביצוע העבירה.

לחובתו של נאשם מס' 3 עומדת העובדה שהוא הורשע בעבירה של סיוע לניסיון לפריצה לרכב שבוצעה כשנה קודם למועד מעשה העבירה הנוכחי בו הורשע.

בהתחשב במכלול השיקולים האמורים אני סבור כי עונש המאסר בפועל המתאים לנאשמים מצוי בחלקו התחתון של מתחם הענישה, בסמוך לרף התחתון שלו.

אני דן אפוא את הנאשמים לעונשים הבאים:

נאשם מס' 1:

- 1.** מאסר בפועל למשך 9 חודשים, בקיזוז ימי מעצרו (מיום 2/8/2012 ועד ליום 7/10/2012). הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בבית המעצר במגרש הרוסים בירושלים ביום 2/2/2014 עד לשעה 9:00.
- 2.** מאסר למשך 6 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים, אם יעבור עבירה של גניבת רכב.
- 3.** מאסר למשך 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים אם יעבור עבירות של גניבה מרכב, החזקת מכשירי פריצה ופריצה לרכב.

נאשם מס' 2:

- 1.** מאסר בפועל למשך 11 חודשים, בקיזוז ימי מעצרו (מיום 2/8/2012 ועד ליום 21/3/2013). הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בבית המעצר במגרש הרוסים בירושלים ביום 2/2/2014 עד לשעה 9:00.

.2 מאסר למשך 8 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים, אם יעבור עבירה של גניבת רכב.

.3 מאסר למשך 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים אם יעבור עבירות של גניבה מרכב, החזקת מכשירי פריצה ופריצה לרכב.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ח' שבט תשע"ד, 09 ינואר 2014.